

אֶתְמַחֵהוּ

מתורתו והנהגותיו של כבוד האדמו"ר בנש"ק ראב"ד מרוקו
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת שמיני

פרשת שמיני
שבת מברכין אייר

ת"א	ת"ב	ת"ג
18:47	19:38	20:25
18:49	19:41	20:28
18:48	19:39	20:26
18:48	19:40	20:28

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן
וּלְבָנָיו וּלְקַנְיֵי יִשְׂרָאֵל"
האדם צריך ללכת אחרי הקב"ה בתמימות ולא
להכניס מחשבות של ענוה וצדקות כלפי הקב"ה

צער הזולת

גם כאשר יצא חבירו חייב בדין אע"פ צריך
זהירות

ויאמר אל אהרון קח לך עגל בן בקר לחטאת וכו'.
ואל בני ישראל תדבר לאמור קחו שעיר
עזים לחטאת. (ט', ב)

ובמכילתא מה ראו ישראל להביא יותר מאהרון,
אלא אמר להם יש בידכם בתחילה ויש בידכם בסוף,
יש בידכם בתחילה שנאמר (בראשית ל"ז, ל"א)
"וישחטו שעיר עזים" ויש בידכם בסוף שנאמר
(שמות ל"ב, ח') "עשו להם עגל מסכה", יבוא שעיר
עזים ויכפר על מעשה שעיר עזים, יבוא עגל
ויכפר על מעשה העגל. ע"כ.

ודקדקו המפרשים, למה הוצרכו כעת כפרה על חטא
מכירת יוסף יחד עם חטא העגל. ודבר זה צריך הבנה
עמוקה, פה בני ישראל נמצאים במדבר בזמן בניית
המשכן, חטא מכירת יוסף היה לפני שנים רבות,
מדוע פה פתאום מתי שמביאים קורבן על חטא
העגל עולה וזוכר כל

העניין של מכירת יוסף, מדוע פה דווקא נזכר עניין
של מכירת יוסף בחטא על חטא העגל?
אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, על פי הגמרא
במסכת ברכות דף ל"ב) שאומרת מאי ודי זהב
דברים א', א') אמרי דבי רבי ינאי כך אמר משה לפני
הקב"ה רבונו של עולם בשביל כסף וזהב שהשפעת
להם לישראל עד שאמרו די, הוא גרם שעשו את
העגל. ע"כ. אם כן יש מליצה על חטא העגל שהוא
בשביל רוב הזהב שהגיע להם ביציאת מצרים עד
שאמרו חז"ל (ברכות דף ה') שכל אחד היה לו תש-
עים חמורים טעונים אבנים טובות ומרגליות. והנה
בגלל הרכוש הגדול שזכו בני ישראל לקחת איתם
מארץ מצרים והעושר המופלג שהיה להם התדרדרו
בסופו
לעשות את העגל.

והנה כל העושר שזכו בני ישראל היה בזכות יוסף,
משום שיוסף היה בארץ מצרים ויוסף הוא המש-
ביר, היה משנה למלך והתורה הקדושה מספרת
לנו שיוסף הצדיק אסף את כל רכוש מצרים וכמו
שמובא בבראשית מ"ז, כ"ג): ויאמר יוסף אל העם
הן קנתי אתכם היום ואת אדמתכם", אם כך כל
העושר העצום שזכו המצרים זכו לו בזכות יוסף
ואחרי כן בני ישראל הלכו ואספו את כל העושר
הזה ויצאו ממצרים. וכאשר בנו את העגל, העגל היה

אנחנו רואים בפרשת השבוע "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי
קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן" מובא במדרש (ויק"ר יא, ו)
שמשה רבנו במשך שבעה ימים היה בונה את
המשכן, ביום השמיני גמר לבנות את המשכן ונתן
את הכל לאהרון. משה רבנו היה צריך להיות כהן
גדול, אבל משה רבנו הפסיד את הכהונה ונתן אותה
לאהרון. נשאל אם כך למה משה רבנו לא קיבל את
הכהונה בסוף שהיא המעלה והדבר הגבוה ביותר?

אלא אפשר לומר דבר מפתיד שצריך כל אדם
לשים בנפש שלו, מתי שמשה רבנו היה רועה צאן
בבית של יתרו, כבשה אחת ברחה ומשה רבנו רדף
אחריה. פתאום ראה מחזה אלוקים שהסנה בוער
באש ואיינו אוכל, במשך שבעה ימים רצופים עומד
שם משה רבנו והקב"ה מתחנן אליו ללכת לגאול
את בני ישראל, ומשה רבנו אומר לקב"ה שהוא לא
יכול. שאל הקב"ה את משה רבנו למה, ענה משה
רבנו לקב"ה כי אח שלי הגדול, הוא המלך והוא הרב
והמנהיג של עם ישראל בארץ מצרים, פתאום אני
אבוא ואני אקח לו את זה אני לא רוצה. שבעה ימים
רצופים הקב"ה עומד ומשכנע את משה רבנו ללכת
לגאול את בני ישראל, אבל משה רבנו לא רצה
לפגוע באהרון.

הקב"ה אמר למשה רבנו (שמות ד, יד) "וְרֵאָה וְשָׂמַח
בְּלִבּוֹ" שאהרון ישמח בזה, אבל משה רבנו לא רוצה.
על זה שלא שמע לקב"ה והלך לגאול מיד את בני
ישראל, אלא התנהג יותר מידי צדיק וחסיד, עם
יותר מידי פירושים, על זה נענש משה רבנו שלא
היה כהן גדול. על זה שמשה רבנו הצטדק יותר מידי
ודאג לאחיו שהוא יהיה הכהן, איבד את הכהונה.

ופה לומדים יסוד גדול, מה שהשם אומר לאדם,
עליו לעשות בתמימות. לאדם אסור לנסות להיות
חכם מעל למה שהקב"ה אומר לו. הרבה פעמים
אדם אומר אני אהיה תמים, אני אהיה צדיק, אני
אהיה ענו ואנסה כך, אבל הוא עושה נזק לעצמו.
משה רבנו התחיל להיות ענו, צנוע ותמים, הקב"ה
אני לא רוצה, תתן לאהרון הוא יותר טוב ממני, גרם
לעצמו שאיבד את הכהונה ואחיו לקח את הכהונה.

העלון מוקדש לע"נ הצדיק הטהור מו"ר ועט"ר
רבנו משה אהרון פינטו זצ"ל זיע"א
לרפואת כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף בן זהרי פינטו שליט"א
להצלחת התורמים היקרים
להצלחת הילדים יאשיהו יוסף יואל ומאיר אהרון בנימין הי"ו

מרוב העושר שבא מכוחו של יוסף שאסף את כל הכסף בארץ מצרים, אם כך מתי שעשו את העגל התעורר עניין הכסף והזהב שהיה לבני ישראל בשפע גדול, מאיפה השפע מארץ מצרים שלקחו משם הכסף והזהב, מאיפה למצרים הכסף והזהב, מיוסף, איך יוסף הגיע למצרים, על ידי מכירת יוסף, אם כך בשעה שהביאו קרבן לעגל התעורר חטא מכירת יוסף ואז היה צריך להביא גם קרבן על מכירת יוסף.

ולכן הקב"ה ציווה את בני ישראל להביא שני קרבנות אחד על מכירת יוסף, ואחד על העגל, ואת אהרון רק על העגל.

ובאמת שנים רבות היתה לנו קושיה חזקה, מדוע השבטים נענשו בעונשים קשים, בעשרת הרוגי מלכות שהם תיקון על מכירת יוסף וכל הדברים הקשים שנענשו על מכירת יוסף, הרי השבטים הקדושים מכרו את יוסף על ידי דין תורה ואם עשו את זה על ידי דין תורה מדוע נענשו?

אלא אפשר לפרש ולומר, מצאנו מתי שיוסף הצדיק אמר לאחים מרגלים אתם אמרו איש אל אחיו "אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו

בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה עלינו הצרה הזו" בראשית מ"ב, כ"א). והנה האור החיים הק" דוש מקשה, למה האריכו בלשונם, היה להם לאמר אבל אשמים אנחנו על מכירתו שהוא תכלית העוון. למה היו צריכים להגיד אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו, למה מאריכים בלשון?

אלא אפשר לבאר ולומר, השבטים הקדושים עשו דין תורה ליוסף ובאמת על פי דין תורה הוא היה חייב מכירה, אבל מתי שזרקו אותו לבור ומכרו אותו הם שמחו בליבם, זה שהם שמחו בליבם הראה סימן שהדין תורה הוא לא דין תורה של אמת, כי אם הוא היה דין תורה של אמת היה צריך לכאוב להם שככה עושים לאח,

שצריכים להגיע עם אח למצב שצריכים לזרוק אותו לבור מלא בנחשים ועקרבים, והיה צריך לכאוב להם שמגיעים עם אח למצב שצריכים

למכור אותו לעבד לארץ מצרים, שידעו שארץ מצרים היא המקום הטמא בעולם ואין לו תקומה לצאת משם. וכאשר הם היו שמחים בדין תורה הזה סימן שהדין תורה הזה לא מושלם, ולכן מה הם אומרים, אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה עלינו הצרה הזו, ראו אותו מתחנן ואפילו לא כאב להם בלב, זה שאפילו לא כאב להם בלב זה מראה שזה היה דין תורה לא אמת, ועל זה שלא כאב להם בלב על זה נענשו בעשרת הרוגי מלכות ועל זה נענשו בכל הדברים הקשים שהיה לעם ישראל, כי לא הרגישו את הכאב שיש ליוסף בזה שעושים לו את מה שעושים לו.

וידוע מעשה ברמב"ן, שבעירו היה יהודי שהיה מוסר יהודים למלכות ובאו כל היהודים לרמב"ן ואמרו לו: מה עושים, הרמב"ן נתן אישור לתלמי-

דים שלו, שכמו שכתוב שאם יש מוסר מורידים ואין מעלים. אמר להם: תעקבו אחרי ותראו מה הוא עושה, הלכו וסיפרו לו שכל יום הוא הולך לים בבוקר, התיר להם להטביע אותו, שלח הרמב"ן את גדול התלמידים שלו שהוא יעשה את זה, התלמיד הזה הטביע אותו והרג אותו. אחרי כמה ימים התלמיד הזה נפטר, הרמב"ן היה לו צער גדול למה ככה התלמיד

שלו נענש, אחרי זמן התלמיד שלו בא אליו בחלום ואמר לו: מתי שהטבעתי אותו נהנתי שאני הורג אותו כי הוא גם הלשין עלי וגם מסר אותי לכן נהנתי, על זה שנהנה נענש שנפטר.

אדם צריך לדעת יסוד גדול גם מתי שהוא עושה דבר על פי התורה אך יש לשני כאב בלב צריך להרגיש את הכאב שלו, ולכן במכירת יוסף נענשו על הצער שהיה ליוסף ולכן היו צריכים להביא קרבן, מתי שעשו קרבן תיקון על חטא העגל, עשו גם על מכירת יוסף.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לרפואת רותם גואטה בן רבקה הי"ו ניסים ונפלאות

כתר קדושה רבנו משה אהרון פינטו זצוק"ל

רוב ימיו היה עוטה רבי משה אהרון על גופו את ה"ג'לביה" - הגלימה המסורתית של אנשי מרוקו, אולם לאחר שיצא מההסגר (בהגיעו כבר לארץ ישראל) החליט, כי מכאן ולהבא ילבש חליפה קצרה כמנהג בני התורה בארץ.

ההסבר שניתן לכך היה: במרוקו היתה גלימה זו לבוש כלל העם, ולא היה בה שום הוכחה לרבנות וכדומה, אולם כאן, בארץ ישראל, הפכה הגלימה להיות לבוש צדיקים וחסידים, אנשי שם, והיות ואני אינני לא רב ולא צדיק ולא חסיד אלא אחד מעמך ישראל, אם אלבש לבוש כזה עלולים לטעות בי, לכן החלטתי ללבוש חליפה פשוטה רגילה ככל העם.

כך נהג מספר שנים. בערוב ימיו שינה ללבוש חליפה שחורה ארוכה, באומרו, כי הוא חש שחליפה ארוכה גורמת לו יותר יראת שמים ושפלות רוח.

זמן קצר לאחר שהגיע לארץ ישראל, עוד בטרם הגיעו המכולות עם חפציו, ביקש לבקר את ידידו משכבר הימים, שהיה חולה, ומשותק ברגליו.

תוך כדי הביקור, הגיע הבשורה שהמכולות עם חפציו הגיעו, והינם נמצאות בנמל אשדוד. רבי משה אהרון שמח מאוד, וביקש להגיע לשם. בן ידידו הציע לו לחפש איזה בעל רכב שיקחנו לשם. אולם רבי משה אהרון סרב בכל תוקף, אין שום צורך להטריח יהודי - אמר, הרי אתה יש לך אופנוע, אם כן, אתה תנהג ואני אשב מאחורך.

הבן ניסה לפקפק בכך, הרי אין זה מכבודו של הרב לנסוע כך, אולם רבי משה אהרון ביטל ערעורו, ועמד בתוקף על כך שאפשר לנסוע באופן שהציע. וכך נסעו ברחובות אשדוד על האופנוע, הבן נוהג, ורבי משה אהרון יושב מאחוריו, כשזקנו מתבדר לכל רוח...

בערוב ימיו נפטרו אחיו רבי מאיר זצ"ל ורבי רפאל זצ"ל והוצרך לומר אחריהם קדיש. באותה התקופה כבר היה אפוף ביסורים קשים ומרים, וההליכה קשתה עליו מאד. כבוד הרב שליט"א חפץ לחסוך צער מאביו, וביקש ממתפללי בית הכנסת, שבעת אומרם קדיש יתייצבו ליד אביו, ולא כהרגלם ליד הבימה מול ארון הקודש, כדי שאביו לא יצטרך לטרוח וללכת עד הבימה.

כששמע על כך רבי משה אהרון, נחרד, וסרב בכל תוקף, באומרו:

"אינני ראוי ואינני מסכים שישנו ממונהג אבותינו לצרכי".

**בוא לזכות
להגדיל תורה ולאדירה!!**

**רוצים להקדיש
עלונים לעילוי נשמת יקירכם?**

**סרקו קוד
זה לתרומות**

**חייגו עכשיו
053-735-5074**

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת
טלי עטר ז"ל, רבי לעזרי ויצמן ז"ל, אמיר מאיר
ויצמן ז"ל, ת.ג.צ.ב.ה

תהילות יאִשהוּ על ספר תהילים

הגדרות, יודעים חס ושלום שעצתם הצליחה. "ננתקה את מוסרותימו" ננתק את הגדרים, "ונשליכה ממנו עבותימו". ולכן, יזהר האדם מכל מי שנוגע בגדרים של היהדות, "פורץ גדר ישכנו נחש" (קהלת י, ח).

וגילו ברעדה (תהילים ב, יא). הגמרא (ברכות ל:): אבוי היה יושב לפני רבה ראה אותו שהוא צוחק, אמר לו איך אתה צוחק, הרי כתוב "וגילו ברעדה" ענה ואמר לו אני מניח תפילין ע"כ. הנה מי שמניח תפילין, יש לו כח של שמחה ויש לו ביטחון שלא יאונה לו שום רע. ומי שמניח תפילין זוכה שיקויים בו "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י).

מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו (תהילים ג, א). והגמרא (ברכות ז:): שואלת מזמור לדוד, קינה לדוד צריך לומר, הרי בנו רודף אחריו להורגו ע"ש. הנה פה צריכים להבין דרך בהנהגת הקב"ה, כאשר האדם מתמודד עם צרה שכלית דבר שיכול לקרות לכל אדם ואדם, דבר שנראה דרך טבע, אז צריך האדם לפחד לחשוש, כי יכול לקרות לו מה שהטבע מביא לאדם בדרך טבע. אך כאשר בן אדם רואה שצרה לא שכלית מגיעה אליו, ודבר לא מובן עומד מולו, ומבין הוא שזה דבר מעל הטבע סימן שהנהגה איתו היא מעל הטבע לטוב ולרע, וגם הישועה שלו תבוא מחוץ לטבע. ואז ישמח האדם, כי מי שהעמידו בניסיון מחוץ לטבע יושיעו ישועה מחוץ לטבע. ולכן דוד המלך עומד במצב מעל הטבע, שבנו אהובו אשר לא יסרו מעולם רוצה להורגו, זה מעל הטבע. לכן דוד המלך אומר מזמור, וידוע כל פעם שאמר דוד מזמור סימן שרוח הקודש שרתה עליו. פה דוד בורח מבנו שרוצה להורגו, ורוח הקודש שורה על דוד המלך, ואין רוח הקודש שורה בצער, דוד בשמחה כי סמוך ובטוח שהישועה תבוא אליו מעל הטבע, ולכן "מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו".

כי אם בתורת ה' חפצו (תהילים א, ב). אמר רבא לעולם ילמד אדם תורה במקום שליבו חפץ, שנאמר "כי אם בתורת ה' חפצו" (עבודה זרה יט.). הנה בעניין הרב והתלמיד זה כמו זיווג, שארבעים יום לפני יצירת הוולד יוצאת בת קול מן השמים ומכריזה בת פלוני לפלוני, וכך נפש הרב והתלמיד. ואין אדם יכול ללמוד תורה, ולקבל תורה מרב שאינו משורש נשמתו. ולכן בעניין לימוד התורה, הקב"ה משאיר את הבחירה לאדם "בתורת ה' חפצו" הבחירה כרצונו משורש נשמתו.

ובתורתו יהגה יומם ולילה (תהילים א, ב). ידע האדם שעל ידי כח התורה הקדושה, יכול לקבוע מתי יהיה יום ומתי יהיה לילה.

על כן לא יקומו רשעים במשפט וחטאים בעדת צדיקים כי יודע ה' דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד (תהילים א, ה-ו). כאשר באים לרשעים ומתלוננים על מעשיהם הרעים, הרשעים עומדים ואומרים לא רק אצלנו יש רע, גם אצל הצדיקים יש דברים רעים. הנה מעשה פלוני של צדיק ועוד מעשה של צדיק, ולא רק אצלנו אצל הרשעים יש רע. על זה עונה ואומר דוד המלך "כי יודע ה' דרך צדיקים" הדרך שלהם הייתה לשם שמים. וגם אם יצא דבר שנראה רע ממעשיהם, אך הדרך והרצון שלהם היה לשם שמים ולטובה, אך "ודרך רשעים" אשר טמנו וארבו ועשו להם את הרע, לא ביושר ולא בהגיונות דרכם של הרשעים "תאבד".

למה רגשו גויים ולאומים יהגו ריק. יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים יחד על ה' ועל משיחו. ננתקה את מוסרותימו ונשליכה ממנו עבותימו (תהילים ב, א-ג). כאשר עומדים הרשעים ורוצים להרוס את התורה הקדושה, יודעים הם שלקום מיד על התורה מההתחלה, לא יצליח בידם. לכן הם קמים על הגדרות של התורה, ואם מצליחים להחריב

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת רוחמה בת לאה ז"ל, פדרנד בת לאה ז"ל, ר' חיים בר מימה ז"ל, אלים בת לאה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

משולחן השבת של כבוד האדמו"ר

סעודה ראשונה - לימוד אור החיים הקדוש
קבלנו על עצמנו בקהילת קודש שובה ישראל בכל ליל שבת
ללמוד בספר הקדוש "אור החיים" ובכח קדושה זו יושפע שפע
מרובה על הכלל ועל הפרט ורבנו האור החיים יהיה מליץ יושר
בעדנו ובעד כלל עם ישראל.

פרשת שמיני

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו וכו' "

התורה הקדושה פותחת בפרשת שמיני ומספרת על כך שמשה קרא לאהרן ולבניו וציווה אותם על העבודה במשכן.

העבודה בבית המקדש זה דבר של שמחה לעבוד את ה' אלו קינו בבית משכנו ותפארתנו!
אם כן קשה הרי בגמרא במגילה (דף י עמ' ב')

רשום שכל פעם שהתורה הקדושה משתמשת במילה "ויהי" זה מסמל על צער ואיזה צער יש בעבודת המקדש שרשום את המילה "ויהי" להיפך יש שמחה מאוד גדולה שזוכים להקים את המשכן.
מסביר זאת רבנו האור החיים על פי דברי הפסוק בספר דברים שאמר משה "ההר הטוב הזה והלבנון" הכונה לארץ ישראל ופירש האור החיים הקדוש שהיה משה רבנו מתאוה לקיים את המצוות הקשורות בארץ ישראל וכך דרכו של משה שהיה רוצה לקיים כל מצוה ומצוה שבתורה והיה למשה צער שלא יכל לקיים את המצוות של הכהונה מחמת שהוא אינו כהן ורק אהרן ובניו נמשחו לכהונה.
ולכן ויהי לשון צער שהיה משה בצער שאינו יכול לקיים את המצוות האלו

יהי רצון נזכה לקיים את המצוות בשמחה גדולה שבת שלום

סעודה שנייה - פלא יועץ

ונהגנו ללמוד לפני סעודת שבת מהספר "פלא יועץ" לר' בנו אליעזר פאפו זצוקל אשר הבטיח ממי שאקבל טובה, אם אוכה לחזות בנועם ה' וכו' אשתדל להחזיר לו טובה", ומי לא ירצה מליץ יושר כבעל הפלא יועץ

עמל

עמל זה כלל גדול בתורה, אשר בו תלוי כל קיום התורה וכל היהדות. כי אדם לעמל יולד על התורה ועל עבודת ה' יתברך, כי מה יתרון לאדם בעמלו שיעמל תחת השמש, אשרי מי שעמלו בתורה לכף את יצרו ולמשך ידו ולברוח מכל צד נדנדוד עברה בין במחשבה בין בדיבור בין במעשה, ולקים כל דבר טוב בין במחשבה בין בדיבור בין במעשה. ואם יאמר אדם לא יגעתי ומצאתי אל תאמן, ובודאי הגמור שגם אברהם יצחק ויעקב ומשה רבנו וכל קדושים היה להם יצר הרע כמונו כמוהם, אלא שעל ידי עמל ויגיעה רבה כפו את יצרם לדבק ביוצרם עד שלבסוף נהפך להם לאוהב ונעשה מרע רע (חבר). ונאמר על אברהם (נחמיה ט,ח), "ומצאת את לבבו נאמן לפניך" ודוד המלך עליו השלום אמר (תהלים קט, כב) "ולבי חלל בקרבי", כי רק ההתחלות קשות

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת
סימון בן וואליד ז"ל, ליאון בן וואליד ז"ל, מרים בנימין
ז"ל בנימין בנימין ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

מלווה מלכה

דברי כבוד האדמו"ר:

"וילמד מעט בספר הקדוש "נועם אלימלך"
בפרשה הבאה עלינו לטובה ולברכה"

תנא דבי אליהו

דברי כבוד האדמו"ר - לאחר ההבדלה ילמד תנא דבי אליהו

ד"א למה נאמר "שומר מה מלילה" אלא לפי שהקב"ה יושב ומשמר מי שיש בו דברי תורה לאמיתו כגון חנניה מישאל ועזריה לכך נאמר שומר מה מלילה. מכאן אמרו אם עושה אדם שתיים או שלש טובות מוסרין לו מלאך אחד לשומרו שנאמר (שמות כג, כ) הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך ואם קרא אדם תורה נביאים וכתובים מוסרין לו שני מלאכים לשמרו שנאמר (תהלים צא יא) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכך אבל אם קרא אדם בתורה ונביאים וכתובים ושנה משנה ולמד הלכות ואגדות ושמש ת"ח אז הקב"ה משמרו בעצמו. משל למה הדבר דומה למלך שהיה מהלך בדרך במדבר ובנו עמו כיון שהגיע לחמה עמד אביו מצד רוחה של חמה ועושה צל לבנו כדי שלא יגיע לו חמה ושרב וכן עושה הקב"ה לישראל שנאמר (שם קכא ה) ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך וגו'.

אמרות טהורות על התורה

יסוד ראשון:

פעמים שהקב"ה מוריד צער לעולם, כל אחד במה שכואב לו, בכדי לעורר אותו. הקב"ה לוקח לכל העולם את הבטחון שהיה להם. הקב"ה נתן לכולנו שמחה, בין שהייתה שמחה אמיתית במה שיש, ובין שהייתה שמחה של דמיון במה שיהיה, אבל כולנו שמחנו בשמחה שהקב"ה נתן, כולנו נהנינו, כולנו היינו דשני ענג, אבל הקב"ה לקח את זה - כדי שכל אחד יגיע לנקדה אמיתית בינו לבין הקב"ה.

הקב"ה אב רחמן, הקב"ה לא עושה דברים לצער אותנו. אבא לא נותן מכות לילד, אם הילד לא צריך לקבל את המכה כדי להתחנך. הקב"ה לא שמח לצער יהודים, "בנים אתם לה' אלקיכם" (דברים יד, א), הקב"ה אומר - "אתם בנים שלי". "את אשר יאהב ה' יוכיח" (משלי ג, יב) הקב"ה אוהב אותנו ומוכיח אותנו - ואנחנו צריכים להאמין שזה תוכחה מה', ומי שלא מבין תוכחה ראשונה, אז הקב"ה מדבר בצורה יותר

פרשת תזריע

"אשה כי תזריע וילדה זכר כו"

* דהנה כתיב (תהלים יט ג) "יום ליום יביע אומר", * נראה לפרש דהנה בני אדם ההולכים שובב בדרך לבם אחר שטותיהם והבליהם אז אין הפרש אצלו וכמו שהיה מתנהג יום אתמול כן היום כן מחר ולא יוסיף דעת ושכל כלל, אבל הצדיקים ההולכים בדרכי השם יתברך ועבודתו אז כל יום ויום יבין וישכיל יותר ויותר מה שלא השכיל אתמול ובכל יום יוסיף פיו לדבר חכמות ואמרי נעם בחכמות אלקות ורוממותו עד אין תכלית, * וזהו "יום ליום יביע" לשון "מים תבעה אש" (ישעיה סד א) שנעשה כמין אבעבועות הנגבהים למעלה, כמו כן הצדיק בכל יום עולה לו אמירה נעימה יתרה מיום אתמול, שיום אתמול שנהג בקדשה גורם לו קדשה יתרה ליום הבא אחריו, * רק שצריך האדם לילך ממדרגה למדרגה דהיינו שמתחילה צריך לתקן מידותיו ואת חטאת נעוריו וזה נקרא בשם נקבות, ואחר כך יבא אל הקדשה עליונה הנקרא בשם דוכרא שהוא כלי שלם ומלא בקדשתו יתברך שמו: * וזהו "אשה כי תזריע" פרוש "אשה מזרעת תחלה" (ברכות ס). וכפירוש רש"י, דהינו שיתחיל מקצה התחנות לתקן את אשר פגם, ואז "וילדה זכר" כנ"ל יבא אל קדשה רבה הנקראת בשם "זכר", * ומפרש הכתוב "וט" מאה שבעת ימים" פרוש שיתקן תחלה מה שפגם בז' מדרגות עליונות שזה נקרא בשם טמאה, רצה לומר שיסתכל מה שטמא ועד היכן קלקל, * "וביום השמיני" רצה לומר ואז יבוא אל הקדשה עליונה שהיא מדרגה שמיני למעלה למעלה, * "ימול בשר ערלתו" ויהיה לו מחשבות קדושות ודבקות בו יתברך שמו: *

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת
צמח בן תמו ז"ל, אסי שאול בן עליזה ז"ל

חודש, עכשיו אני עסוק בזה, היום יש לי בעיה כזאת, מחר יש לי בעיה אחרת" - האדם שולח כל הסיפורים להקב"ה, אחרי זה חושב שהוא יברח. ומתי שאדם מגיע לשיא, לכל הטוב, איך שמרגיש שהגיע לחלק ונחלה של החיים שלו, הוא נוסע באינייה וטובע, וחוזר רק עם הגוף - ערום ועריה בלי כלום לפני השופט - הקב"ה. הקב"ה שואל אותו - שלחתי לך, נתתי לך, אמרת לי, סיפרת לנו - איפה כל מה ששלחתי לך, למה אתה לא עושה אותה שליחות נאמנה?

לכן אדם צריך לדעת, אנחנו באנו לעולם הזה לשי-ליחות, ומה שלא משנים פה משנים למעלה, אדם לא יכול לברוח, בסוף אדם יעמוד במשפט על כל מה שעשה. לכן אדם שרואה שיש עליו מידת הדין - ישמח, כי היא ממרקת אותו מעונשים של עולם הנצח, ששם לא יצטרך להעניש עונש גדול ביותר. מתי שאדם רואה הסתר פנים - האדם צריך לשמוח. אדם שרואה שייסורים באים עליו - יפשפש במעשיו, תפשפש ותחפש, תראה למה הקב"ה גרם לך משברים, למה נתן לך דברים שלא נוחים לך - הקב"ה לא מצער אותך סתם, תחפש למה הקב"ה נתן לך תקופות קשות ודברים לא טובים.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת עוז בן כרמלה, תומר בן סיגלית
ברק בן אפרת לינדה, יהונתן חיים בן אפרת לינדה
ולדפואה וחיים לאפרת לינדה בת חסיבה חיה
ולהצלחת כל משפחת בן שימול

איילה דליה בת חסיבה חיה
שרה בת איילה דליה, ירדן בת איילה דליה
ולהצלחת כל משפחת אלבו

אלירן בן ג'נט, בראל בן שושי, שני בת ג'נט
ג'נט בת זלדה ולהצלחת כל משפחת בסט
לעילוי נשמת מנשה בן רחל

קשה, לא מבין ביותר קשה, אז הקב"ה מדבר ביותר קשה מזו. כמו שרואים בפרשות של הנגעים, אדם בא לו נגע בבגד, ואם לא מספיק - בקיר, לא מספיק - בגוף של האדם. קודם כל הקב"ה נוגע בממונו של האדם, ואם לא מתעורר אז הולך לבית שלו, לא מתעורר - הקב"ה הולך לגוף. הקב"ה רוצה שכל אחד יגיע עפ"י מדרגתו לנקדה שצריך להגיע. הקב"ה רוצה שאת הרוחניות שלנו, את הבינינו לבין ה' נדע לחזק יותר. איך מחזקים את זה - ע"י שאדם מתקרב להקב"ה, אם לא מתקרב בנח, בטוב ובאהבה - אז הקב"ה ימחץ אותך שתתקרב בקושי, שתבוא בייסורים ח"ו.

יסוד שני:

אומרת הגמ' (מגילה יד.) "גדולה הסרת טבעת (שהייתה בזמן המון) יותר מארבעים ושמונה נביאים שנתנבאו להן לישראל שכולן לא החזירו למוטב ואילו הסרת טבעת החזירתן למוטב" הגזרה של המן קרבה אותנו להקב"ה יותר מכולם. מתי אדם חושב בצלילות הדעת - מתי שאדם לחוץ. מתי אדם נמצא במיטבו, בחכמתו - מתי שאין מוצא לחיים שלו, אז אדם יודע לחשוב יותר, הדעת יותר צלולה. מתי שאדם רואה שאין לו פתרונות בחיים - אז הוא חושב יותר נכון, חושב בצורה יותר הגיונית לחיים. בזמן אחרון כולנו לא רואים פתרונות בהרבה דברים, זה לא הסתדר, דבר אחר לא הסתדר - הרבה שלוחים למקום לעורר אותנו. מה הקב"ה עשה - הסרת טבעת, כדי לקרב אותנו להקב"ה, לקרב אותנו לאמת.

יסוד שלישי:

הקב"ה שולח אותנו לארץ רחוקה - לעולם הזה, הנשמה היא באה ממקום קדוש - מתחת כסא הכבוד, הקב"ה שולח אותנו לעשות פה את השליחות שלנו. הקב"ה שולח לנו עיניים לראות, אזנים לשמוע, פה לדבר, אוכל לאכול, הכל הקב"ה נותן לנו - מה חסר לכל אחד ואחד מאתנו, הרבה דברים טובים הקב"ה נתן לנו - רק טוב יש לכל אחד. אדם יחשוב באמת, במחשבה אמתית על החיים שלו - כל אחד ומה שהקב"ה נתן לו, גם לאדם שמקבץ נדבות, גם לו הקב"ה נתן את הטוב - הוא יחשוב וימצא את הטוב שה' נתן לו. ומה אנחנו עשינו עם כל מה ששלח לנו המלך, בכדי שנשלח לו את כל התשובות על השאלות שהוא רוצה לדעת - אנחנו שולחים סיפורים - "עוד קצת יהיה טוב עוד שבוע, עוד

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לע"נ

סול בן סימון בת בידה ז"ל

דוד בן סימון בן חנינא ז"ל

רוזט בת אסתר ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת ויישועת

נתנאל זחנה גבאי הי"ו